

CARRY HAASBEEK: 'UITVERKIEZING TOT WINKEL VAN HET JAAR VOELT ALS PERSOONLIJKE ERKENNING'

DRIE MAAL IS SCHEEPSRECHT. NA IN 2003 EN 2007 GENOMINEERD TE ZIJN GEWEEST, WERD HAASBEEK HERENHOF OP 10 NOVEMBER EINDELIJK WINKEL VAN HET JAAR. OP ZICH IS DAT AL EEN PRACHTIG COMPLIMENT EN EEN BLIJK VAN WAARDERING, MAAR VOOR EIGENARESSE CARRY HAASBEEK IS HET NOG MEER DAN DAT. JUIST DEZE EDITIE UITVERKOZEN TE WORDEN, VOELT NA HET OVERLIJDEN VAN HAAR MAN OP 8 JULI: ALS EEN EXTRA DUWTJE IN DE RUG.

Door Jolanda van Luinen

OVER ERKENNING

Hoe bijzonder is het om deze Winkelstad Alphen prijs te winnen?

„Voor mij is het heel bijzonder, want het geeft aan dat je, in een vijver van goede ondernemingen, voor het publiek er bovenuit springt. Door de jaren heen heeft onze winkel al eerder prijzen in de wacht gesleept, zoals die van Onderneming van het Jaar, Sterkste Schakel en de Herenhofprijs. Mijn man was toch het boegbeeld van de onderneming. Dat we nu hij is weggefallen toch de erkenning krijgen voor onze 'klantvriendelijkheid, service en het assortiment', voelt als een persoonlijke erkenning en een stimulans om met de winkel door de gaan.”

OVER SPECIALISEREN

Hebben u en uw man altijd al een eigen zaak willen hebben?

„Nee, dat niet. Ik kom uit de administratieve hoek en mijn man had drukker willen worden, maar mocht niet van zijn vader. Daarom werd hij timmerman. Zijn ouders zijn in 1936 Haasbeek gestart, in het centrum van Alphen. Deze winkel is in 1969 voortgezet door mijn schoonzus en zwager. In 1972 kwam mijn man bij hen in loondienst. Haasbeek was in die tijd een boekhandel, die boeken geschikt maakte voor bibliotheken. Ik heb daar ook gewerkt; vanwege de kinderen soms vanuit huis. In 1990 werd mijn schoonzus, Maartje Haasbeek, alleen eigenaar van de zaak. Elf jaar daarna verkocht ze 'm aan Eelco Eskens, die de winkelnaam gehandhaafd heeft.”

„In 1987 werd Haasbeek overgenomen door de Nederlandse Bibliotheek Dienst (NBD) in Leidschendam. Mij werd gevraagd fulltime te komen werken in de Koninklijke Bibliotheek in Den Haag. Wim zou bij de NBD gaan werken. Wij hebben dat niet gedaan. Mijn man wilde niet in een strak keurslijf werken en ik wilde overdag bereikbaar zijn voor onze kinderen van destijds 13 en 11 jaar. Mijn schoonzus stond nog ingeschreven voor een winkel in de Herenhof. Daar zouden mijn man en ik samen, voor eigen rekening en risico, een boek/kantoorartikelenhandel kunnen beginnen. Toen dat plan vaste vormen kreeg, zijn wij direct de benodigde opleidingen gaan volgen. Ik voor de boekenafdeling en hij in kantoorartikelen. Het volgen van een 3-jarige avondopleiding - naast werk, gezinsleven en de opstart van de winkel - maakte het een behoorlijk pittige periode.”

„In november 1987 trokken we in het pand naast Albert Heijn. Zes jaar later konden we verhuizen naar het huidige

De bekroonde Haasbeek Herenhof is het 'derde kind' van Carry Haasbeek en haar onlangs overleden man.

Foto: Wil Kokelaar

pand aan de Keizershof, waar we twee keer zoveel ruimte hadden. In de jaren daarna heeft ons assortiment een grote ontwikkeling doorgemaakt, bijvoorbeeld met de toevoeging van hobbyartikelen. Het werd zelfs zo uitgebreid, dat mijn man en ik onze eigen specialiteit hadden. Nu ben ik alleen voor het geheel verantwoordelijk. Gelukkig krijg ik goede ondersteuning van onze achttien medewerkers, waaronder bedrijfsleider Erwin. Hij werkt al twintig jaar voor me. Erwin wordt hij wel eens aangezien voor de eigenaar of mijn zoon. Mijn zoon heeft overigens serieus overwogen om de winkel over te nemen. Dat hij dat niet doet, komt doordat hij ervoor kiest minder te werken om er meer te zijn voor z'n kinderen. Het hebben van een eigen zaak is meer dan een fulltime baan. Ik vind die bewuste keuze heel mooi. Nu mijn man is overleden, ben ik blij dat ik dat we de winkel niet hebben overgedaan, want anders had ik in juli op zoek moeten gaan naar ander werk om in mijn levensonderhoud te voorzien.”

Had u beiden dan concrete plannen om de zaak te verkopen?

„Ik weet niet zeker of mijn man daadwerkelijk gestopt zou zijn met de winkel - hij vond het werk zo leuk - maar samen minderen wilden we wel. Hij paste al een dag per week op twee van

onze kleinkinderen, nu 4 jaar en 10 maanden oud. Dat was een inhaalslag voor hem, vanwege wat hij bij zijn eigen kinderen heeft gemist. Ook wat dat betreft heeft zijn overlijden grote impact. Voorheen zei ik alleen in noodgevallen op te passen, maar dat doe ik nu wekelijks, met veel plezier. De oudste gaat al naar school, maar loogert wel regelmatig bij me. Het gezin van mijn dochter zie ik minder vaak, omdat ze in Brabant wonen. Half november - een drukke tijd in de winkel - zijn ze verhuisd. Eigenlijk kon ik toen niet weg om hen te helpen, maar ik bedacht dat mijn man dat vast ook gedaan zou hebben. Voor zulke dingen moet je tijd vrijmaken. Juist door er andere dingen naast te doen, blijft je werk leuk.”

OVER DANKBAARHEID

Hoe was het om zo lang met uw man samen te werken?

„We vulden elkaar goed aan. 's Morgens de zware spullen buiten zetten deed hij met plezier. Hij was dan ook sterker dan ik. Ondertussen maakte ik de kassa's klaar. Zelf ben ik leesverslaafd. Ik absorbeer letters en kan bijvoorbeeld zo opnoemen wat de ingrediënten zijn van boter. Mijn man las bijna niet, alleen op vakantie. Omdat hij meer visueel ingesteld was, keek hij liever televisie. Met computers had hij

niks. Ook als er iets met de kassa was, deed hij een stap achteruit. Daarentegen was hij heel creatief met oplossingen, waarbij hij alles wel kon gebruiken. Wij niet, daarom heb ik onlangs thuis en uit de winkel 20 kuub aan materialen laten afvoeren.”

Natuurlijk konden onze meningen ook botsen. In het werk ben ik van 'meten is weten' en was mijn man van 'massa is kassa'. Hij vond dat hoe meer je in de winkel liet zien, hoe meer je de klanten kon verleiden tot kopen. Terwijl ik vind dat het vervelend is als een winkel te vol staat. Looppaden moeten immers goed begaanbaar zijn voor kinderwagens, rollators en rolstoelen. Over die verschillende visies spraken we regelmatig. Na onze laatste vakantie besloten we te verbouwen. Tijdens die verbouwing voelde mijn man zich op eens niet lekker. Hij had last van hartritmeaandoeningen; een kwaal waarmee hij volgens de dokter 80 kon worden. Terwijl ik naar de winkel ging om te verbouwen, bleef hij thuis. Toen ik 's middags naar hem toe ging, was hij overleden. Bij mijn man heb ik altijd het gevoel gehad dat hij er op deze manier tussenuit zou gaan. We gingen dan ook nooit met onenigheid slapen of uit elkaar. Achteraf gezien hadden we samen veel doorgesproken. Voor nabestaanden is zo'n snelle dood hard, maar dat is een langdurig ziek-

teproces ook. Alleen had hem dit pas moeten overkomen als hij 88 was, niet met 58 jaar. Ondanks dat ik mijn man mis - we waren bijna 36 jaar getrouwd - heb ik nog veel over om dankbaar voor te zijn. Ik kan nog functioneren en aanpakken. Er is gelukkig nog geen dag geweest dat ik niet uit bed wilde. Hoewel het 's morgens buiten donker is, zie ik nog steeds redenen om op te staan. Ik ben nu eenmaal een positief mens. Ik zie dat als een gift.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van Carry Haasbeek verwachten?

„Ik wil nog een aantal jaren mijn beste krachten vertonen in de winkel en dan proberen 'm te laten overnemen. En misschien iets meer vrij nemen om te beeldhouwen. De inspiratie was de afgelopen maanden minder, maar dat komt wel weer.”

Naam: Carry Haasbeek-Nisters
Geboortedatum: 8 oktober 1951
Geboorteplaats: Amsterdam
Beroep: eigenaar Haasbeek Herenhof, boekhandelaar
Relatie: weduwe van Willem Haasbeek
Kinderen: zoon en dochter, drie kleinzons, 1 kleindochter
Hobby's: beeldhouwen, lezen